

Sygn. akt II K 726/13

1 Ds. 1338/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział II Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Sara Bachowska

przy udziale prokuratora Jacka Grabonia z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 06 czerwca 2014 r., 14 sierpnia 2014r., 25 września 2014r., 25 listopada 2014r. i 20 stycznia 2015r.

sprawy **J. K. (K.) z d. Z.**

córki W. i A. z d. T.

ur. (...) we W.

oskarżonej o to, że

w dniu 13 września 2013r. na trasie ze Ś. do miejscowości P. na drodze krajowej (...) do (...) km, kierowała samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,42 miligrama na dm³ alkoholu w wydychany powietrzu, przy czy czynu tego dopuściła się będąc uprzednio skazana wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej w Wrocławiu II Wydział Karny z dnia 26 listopada 2012 roku, sygn. akt II K 1254/12, za czyn z art. 178a § 1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.;

orzeka:

I. uznaje oskarżoną **J. K.** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 178 a § 4 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1, § 2 i § 4 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonej wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonej **J. K.** karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k. oraz art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej **J. K.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

V. na podstawie art. 63 § 2 k.k. zalicza oskarżonej, na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, okres zatrzymania jej prawa jazdy od 13 września 2013 r. do dnia uprawomocnienia się wyroku;

VI. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonej **J. K.** środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 500 (pięciuset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VII. na podstawie art. 627 k.p.k. obciąża oskarżoną J. K. kosztami postępowania, a w tym zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie i na podstawie art. 2 ust 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierza jej opłatę w kwocie 370 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżona J. K. z uwagi na problemy z zasypianiem zażywała od kilku lat lek nasenny S. zawierającego substancje czynną - zolpidem. W dniu 12 września 2013r. oskarżona będąc w swoim domu we W., wzięła po godz. 22.00 jedną tabletkę leku S., wiedząc że rankiem następnego dnia jedzie do pracy do L..

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonej J. K., k. 22, 114v – 116, 117v, 130,

ulotka informacyjna, k. 34 – 36.

Po zażyciu leku J. K. zamierzała położyć się spać, lecz w tym czasie odwiedzili ją znajomi, zamieszkujący na stałe w Anglii. W związku z tym oskarżona nie udała się na spoczynek i towarzyszyła swoim dzieciom i gościom.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonej J. K., k. 22, 114v – 116, 117v, 130,

częściowo zeznania świadka M. K., k. 125.

W czasie spotkania oskarżona spożywała kielbaski z grilla i piła alkohol w postaci drinków sporządzonych z wódki. J. K. podczas spotkania zachowywała się normalnie i pewnym czasie udała się spoczynek nocny.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonej J. K., k. 22, 114v – 116, 117v, 130,

częściowo zeznania świadka M. K., k. 125.

Następnego dnia oskarżona obudziła się ok. godz. 5:30 i po godz. 6.00 wyjechała do pracy do L.. J. K. poruszała się drogą krajową nr (...), prowadząc samochód osobowy m-ki R. (...) o nr rej. (...).

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonej J. K., k. 22, 114v – 116, 117v, 130.

Oskarżona miała problem z zachowaniem prostolinijnego toku jazdy, co zwróciło uwagę innych kierujących, którzy zawiadomili Policję.

Dowód:

zeznania świadka T. B., k. 10, 116v – 117.

Ok. godz. 7.20 funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w Ś. - T. B. i Ł. H., udali się z polecenie oficera dyżurnego oznakowanym radiowozem na drogę nr (...), celem zatrzymania samochodu R. do kontroli drogowej.

Dowód:

zeznania świadka Ł. H., k. 124v,

zeznania świadka T. B., k. 10, 116v – 117.

Funkcjonariusze zauważyli pojazd oskarżonej na wysokości skrzyżowania ulic (...) w Ś. a następnie udali się za nim, dając sygnały błyskowe do zatrzymania się. J. K. nie zareagowała i jechała dalej, prowadząc auto od prawej do lewej krawędzi własnego pasa ruchu. W związku z tym Ł. H. kierujący radiowozem zrównał się z pojazdem m-ki R., zaś T. B. podał kierującej znak do zatrzymania się za pomocą tarczy.

Dowód:

zeznania świadka Ł. H., k. 124v,

zeznania świadka T. B., k. 10, 116v – 117.

J. K. zatrzymała swój pojazd na poboczu drogi, na 61,5 km drogi nr (...). Po podejściu do oskarżonej T. B. wyczuł od nie wyraźną woń alkoholu, wobec czego została ona poddana badaniu na elektronicznym urządzeniem kontrolno – pomiarowym. Badanie wykazało u J. K. wynik wynoszący: 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu - o godz. 07:45, i 0,37 mg/l - o godz. 08.15.

Dowód:

zeznania świadka Ł. H., k. 124v,

zeznania świadka T. B., k. 10, 116v – 117,

protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego ze świadectwem wzorcowania, k. 2 – 3.

Po stwierdzeniu alkoholu w wydychanym powietrzu, J. K. oświadczyła, że spożywała w godzinach nocnych alkohol w postaci „mocnego drinka” i była zdziwiona tak wysokim stężeniem alkoholu w jej organizmie.

Dowód:

zeznania świadka Ł. H., k. 124v,

zeznania świadka T. B., k. 10, 116v – 117.

W dniu 12 września 2013r. J. K. w godzinach porannych a następnie wieczorem zażyła po jednej tabletki leku K.. W tym samym dniu w godzinach południowych przyjęła dożylnie jedną ampulkę antybiotyku N., co było związane z leczeniem przez nią stanu zapalnego w obrębie jamy ustnej.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonej J. K., k. 22, 114v – 116, 117v, 130,

zeznania świadka E. C., k. 130v – 131.

kserokopia dokumentacji medycznej, k. 106 – 107.

Zażycie przez oskarżoną leków o nazwach S., N. i K. nie miało wpływu na stężenie alkoholu w jej krwi ani w powietrzu wydychanym w momencie badania jej elektronicznym urządzeniem kontrolno – pomiarowym w dniu 13 września 2013 roku, w godzinach 7.45 i 8.15.

Dowód:

opinia Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) we W., k. 154 – 159, 179v – 180.

T.(...)oskarżona J. K. nie miała zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia swojego czynu, jak też pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód:

opinia sądowno – psychiatryczna biegłych J. B. i A. J., k. 43 – 46, 131v – 132.

Oskarżona J. K. ma 54 lata, jest rozwiedziona, posiada na utrzymaniu dwoje dzieci w wieku 18 i 24 lat. Córka oskarżonej M. K. jest od urodzenia niepełnosprawna w znacznym stopniu, z uwagi na chorobę narządu wzroku. Oskarżona jest z zawodu lekarzem pediatrą i neonatologiem, prowadzi prywatną praktykę, uzyskując miesięcznie około 4.000 – 5000 zł. Nie była leczona psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonej J. K., k. 22, 114v – 116, 117v, 130,

kserokopia dokumentacji dot. M. K., k. 108 – 110.

notatka urzędowa w trybie art. 213 § 1 k.p.k., k. 17.

J. K. była uprzednio, w latach 2012 – 2013, trzykrotnie karana sądownie za przestępstwa z art. 229 § 3 k.k., art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k.

Dowód:

informacja z Krajowego Rejestru Karanego, k. 99 – 101,

odpisy wyroków, k. 50, 51, 61 – 62.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 26 listopada 2012r., sygn. akt II K 1254/12 J. K. została skazana za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, na poczet którego zaliczono okres zatrzymania jej prawa jazdy od dnia 18.07.2012r. do dnia 26.11.2012r.

Dowód:

odpisy wyroków, k. 61 – 62.

Oskarżona J. K. będąc słuchana w toku całego postępowania formalnie przyznała się do zarzucanego jej czynu, zaprzeczając aby umyślnie prowadziła samochód w stanie nietrzeźwości. Oskarżona wyjaśniła, że z uwagi na zażycie w godzinach nocnych 12 września 2013r. leku nasennego o nazwie S., nie pamiętała rankiem następnego dnia, że piła alkohol, a w związku z tym, że czuła się dobrze, postanowiła pojechać samochodem do pracy.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd Rejonowy sąd w całości uwzględnił zeznania złożone przez świadków T. B. i Ł. H., nie dopatrując się w ich relacji żadnych przesłanek osłabiających ich wiarygodność. Zdaniem sądu, świadkowie ci, będący funkcjonariuszami Policji, w sposób zgodny z prawdą opisali okoliczności związane z kontrolą drogową pojazdu prowadzonego przez oskarżoną. Dotyczyło to w szczególności stanu w jakim znajdowała się J. K. oraz składanych przez nią oświadczeń, a w tym dotyczących uprzedniego spożycia przez nią alkoholu. Sąd jako zasługujące na uwzględnienie ocenił również zeznania złożone przez świadka E. C., która wskazała na leki zalecone oskarżonej, w związku z prowadzonym leczeniem stomatologicznym.

Za w pełni wartościową podstawę ustaleń faktycznych sprawie sąd uznał także zgromadzone w toku postępowania dowody o charakterze materialnym, wymienione w pierwszej części uzasadnienia. Sąd opierając się na wskazanych dowodach, dał im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności. Odnosząc się do uzyskanych opinii biegłych lekarzy psychiatrów oraz opinie Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej UM we W., sąd stwierdził, że są one pełne, jasne i czytelne, zaś ich wnioski końcowe, znajdują oparcie w dokonanej przez biegłych analizie okoliczności sprawy.

Odnosząc się z kolei do wyjaśnień oskarżonej J. K. sąd jedynie częściowo ocenił je jako zasługujące na uwzględnienie. Mianowicie sąd nie dał wiary oskarżonej w zakresie w jakim zaprzeczyła ona aby umyślnie prowadziła samochód w stanie nietrzeźwości. Sąd uznał, że podawane przez J. K. okoliczności jej niepamięci co do spożycia w godzinach nocnych 12 września 2013r. alkoholu, nie zasługują na uwzględnienie. W tym zakresie sąd miał na uwadze przede wszystkim to, że taką możliwość zakwestionowali w swej opinii powołani w sprawie biegli lekarze psychiatrzy. Ponadto na co innego wskazują zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy zatrzymali oskarżoną w dniu 13 września 2013r. do kontroli drogowej. Zarówno T. B., jak i Ł. H. podali, iż J. K. przyznała im się, że w godzinach nocnych piła alkohol, a jej zdziwienie budziła wyłącznie ustalona podczas badania wysokość stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu. Relacje świadków znalazły wprost odzwierciedlenie w sporządzonym protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, gdzie na podstawie oświadczenia oskarżonej odnotowano ilość i czas wypitego przez nią alkoholu.

Odmawiając waloru wiarygodności wskazanym wyjaśnieniom oskarżonej J. K., sąd miał na uwadze również to, że będąc słuchana w toku rozprawy, w sposób częściowo odmienny niż podczas dochodzenia, opisała przebieg wydarzeń z wieczoru poprzedzającego jej zatrzymanie. Mianowicie oskarżona wyjaśniła, że w związku z wizytą niezapowiedzianych gości, miała zostać obudzona przez córkę M. K. i w związku z tym w większości nie pamiętała co się dalej działo. Tymczasem podczas pierwszego przesłuchania J. K. w ogóle nie twierdziła, że udała się na spoczynek nocny. Wyjaśniła jedynie, że po zażyciu leku nasennego odwiedzili ją znajomi: „Zrobiliśmy grilla i wypiliśmy wspólnie parę drinków. Nie pamiętam ile wypiałam”. (vide k. 22 a.s.). Mając powyższe na uwadze, sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonej w zakresie w jakim kwestionowała ona umyślne popełnienie zarzucanego jej czynu z art. 178a § 4 k.k., stanowią wyłącznie wyraz przyjętej przez nią linii obrony, mającej na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo.

Oceniając wreszcie zeznania złożone przez świadka M. K., sąd wykorzystał je w znacznej mierze w zakresie dokonania ustaleń faktycznych w sprawie. Sąd pominął relację tego świadka jedynie w zakresie w jakim wskazywała ona na to, że obudziła oskarżoną po tym, jak zasnęła zażywszy uprzednio lek nasenny. Sąd uznał tę część zeznań M. K. za niewiarygodną, mając na uwadze pierwsze wyjaśnienia oskarżonej, która w ogóle na tę okoliczność nie wskazywała. W ocenie sądu kwestionowane zeznania świadka, będącej córką oskarżonej, wyraźnie wpisują się w przyjętą przez J. K. linię obrony, która ostatecznie wykrystalizowała się w jej wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania sądowego. Relacja M. K. w opisanym zakresie, w pełni korespondująca ze zmienionymi przez oskarżoną wyjaśnieniami, służy zdaniem wyłącznie temu aby poprawić sytuację procesową matki. Za powyższym dodatkowo przemawia subiektywne zabarwienie zeznań świadka znajdujące odzwierciedlenie m.in. w jednej z jej wypowiedzi: „Zapewne piliśmy jakieś napoje. Nie wiem co jeszcze tutaj mogło być istotnego. Najważniejszy był sam fakt, że obudziłam mamę, po zażyciu tabletek nasennych” (vide k. 125).

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonej w przedmiocie zarzuczonego jej czynu nie budzą wątpliwości.

Zachowanie J. K. wypełniało znamiona występkę z art. 178a § 4 k.k. Oskarżona bowiem, znajdując się w stanie nietrzeźwości określonym w art. 115 § 16 k.k., tj. mając 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy m-ki R. (...) o nr. rej. (...), w ruchu lądowym - jadąc drogą krajową nr (...). Jednocześnie czynu tego oskarżona dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazana za występki z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 26 listopada 2012r., sygn. akt II K 1254/12.

Czyn oskarżonej był zawiniony, nie zachodziły okoliczności wyłączające winę oskarżonej ani bezprawność jego czynu. Zdaniem sądu J. K. prowadząc samochód w godzinach porannych w dniu 13 września 2014r., co najmniej przewidywała i godziła się na to, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. Na powyższe wskazuje zawartość alkoholu w organizmie oskarżonej, objawiająca się m.in. wyraźnie wyczuwalną wonią alkoholu (vide zeznania świadka T. B.). Świadomość J. K. co do stanu w jakim się znajduje, wynikała również z tego, że znalazła się ona już wcześniej w podobnej sytuacji, będąc karana za prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości. Ustalając umyślność po stronie oskarżonej sąd miał na uwadze treść zeznań świadków T. B. i Ł. H., którzy wprost podali że oskarżona podczas kontroli drogowej przyznała się do wcześniejszego spożycia alkoholu. W tym zakresie sąd podzielił także wnioski opinii sporządzonej przez biegłych lekarzy psychiatrów. Zdaniem sądu biegłe J. B. i A. J. słusznie wskazały, że skoro z wyjaśnień oskarżonej wynika, iż pamiętała ona przebieg spotkania towarzyskiego, a w tym takie szczegóły jak serwowanie kiełbasek z grilla, to brak jest podstaw do uznania, że doszło u niej do niepamięci wyłącznie co do spożycia alkoholu. Dokonując ustaleń w zakresie strony podmiotowej czynu przypisanego oskarżonej, sąd miał wreszcie na uwadze opinię wydaną przez Katedrę i Zakład Medycyny Sądowej (...) we W.. Sąd w pełni podzielił argumentację i wnioski wyrażone przez biegłych, iż w ustalonych okolicznościach sprawy brak jest podstaw do przyjęcia, aby zażyte przez oskarżoną leki miały wpływ na stężenie alkoholu w powietrzu wydychanym przez nią w momencie badania elektronicznym urządzeniem kontrolno – pomiarowym w dniu 13 września 2013r. Powyższe dotyczy przede wszystkim leku K., który potencjalnie może wpływać na wydłużenie metabolizmu alkoholu w organizmie. Jak jednakże wynika z wydanej opinii u oskarżonej stwierdzono stosunkowo niewielkie stężenie alkoholu i nie prezentowała ona żadnych cech reakcji disulfiramopodobnej, co powoduje, że brak jest podstaw do uznania aby ketokonazol i alkohol w jej organizmie weszły w interakcję.

Sąd wymierzając karę oskarżonej J. K., baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonej. Jako okoliczność obciążająca J. K. sąd wziął pod uwagę jej uprzednią karalność za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., jak też to, że będąc w stanie nietrzeźwości prowadziła samochód po ruchliwej drodze. Z kolei okoliczność łagodzącą w przypadku czynu oskarżonej, była zawartość alkoholu w jej organizmie, która nie była znaczna i miała tendencję spadkową. Mając powyższe na uwadze, sąd uznał, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, jest karą adekwatną do popełnionego przez J. K. przestępstwa i karę tę jej wymierzył.

Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności na okres trzech lat próby, uznając, iż zastosowanie środka probacyjnego spełni swe wychowawczo – prewencyjne cele i będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Sąd miał na uwadze to, że oskarżona był co prawda uprzednio karana za podobny występki, przy czym uznał, iż zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, przemawiający zgodnie z art. 69 § 4 k.k. za zastosowaniem środka probacyjnego. Sąd uwzględnił w tym zakresie przede wszystkim aktualną sytuację oskarżonej, który posiada na utrzymaniu dwoje dzieci, a w tym niepełnosprawną córkę i od daty popełnienia przestępstwa nie weszła w konflikt z prawem. Zdaniem sądu w przypadku takich sprawców jak oskarżona dla wychowawczego oddziaływania nie jest konieczne stosowanie kary bezwzględnie pozbawienia wolności. Jednocześnie wyznaczenie odpowiednio długiego, bo trzyletniego okresu próby, pozwoli skutecznie zweryfikować postawę J. K..

Stosując wobec oskarżonej środek probacyjny w postaci warunkowego zwieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, sąd na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył jej jednocześnie karę grzywny w wysokości 50 stawek

dziennych po 50 zł każda. Za wymierzeniem tejże kary przemawiał wzgląd na wychowawcze oddziaływanie orzeczenia na oskarżoną, zaś sama kara pozostaje adekwatna do popełnionego przestępstwa i możliwości zarobkowych J. K.,

W punkcie IV wyroku Sąd Rejonowy na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres trzech lat. Dokonując powyższego rozstrzygnięcia sąd miał na uwadze treść przepisu art. 43 § 2 k.k., zgodnie z którym w razie skazania sprawcy za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, popełnione w stanie nietrzeźwości, orzeka się zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju oraz treść art. 43 § 1 k.k., zgodnie z którym zakaz prowadzenia pojazdów orzeka się w wymiarze od roku do 10 lat. Ustalając okres stosowania wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na trzy lata, Sąd Rejonowy uwzględnił szereg okoliczności. Kierując się wskazaniem art. 56 k.k., sąd wziął pod uwagę wyartykułowane w art. 53 k.k. dyrektywy wymiaru kary, a w szczególności cele zapobiegawcze i wychowawcze, które stosowanie środka karnego ma osiągnąć w stosunku do skazanej a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. I tak wyznaczając okres stosowania środka karnego na 3 lata sąd miał na uwadze to, że J. K. kierowała pojazdem w stanie nietrzeźwości, mimo że była już skazana za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. gdzie orzeczono wobec niej zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres roku. Jako okoliczności obciążające oskarżoną, w zakresie wymierzonego środka karnego, sąd wziął pod uwagę również rodzaj drogi, po której się ona poruszała, tj. droga krajowa nr (...), na której panuje duży ruch aut, a także to, że prowadząc pojazd nie była w stanie zachować prostoliniowego toru jazdy. Sąd ustalając okres stosowania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wobec oskarżonej na 3 lata, uwzględnił również to, że występki, którego się dopuściła, należy do przestępstw nagminnie popełnianych nie tylko na obszarze właściwości Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej, ale również na terenie całego kraju. Orzeczony względem J. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na trzy lata, uwzględnia skalę naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez oskarżoną. J. K. niewątpliwie naruszyła te zasady w takim stopniu, iż wyprowadzić należy z tego wniosek, że prowadzenie przez nią pojazdów mechanicznych w chwili obecnej zagraża bezpieczeństwu w komunikacji, zaś oskarżona powinna przemyśleć swoje zachowanie, ażeby nie powodować takiego zagrożenia w przyszłości. Stąd niewystarczającym w ocenie sądu byłoby poprzestanie na orzeczeniu tegoż środka w niższym wymiarze niż trzy lata. Zdaniem sądu zastosowanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres trzech lat uwzględnia dyrektywy wymiaru środków karnych określone w art. 53 k.k., w szczególności ich cele w zakresie prewencji indywidualnej, jak i prewencji ogólnej, powodując, że zakaz w powyższym wymiarze stanowi dolegliwość adekwatną i sprawiedliwą.

Sąd w pkt V wyroku zaliczył oskarżonej na poczet wymierzonego jej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania jej prawa jazdy do dnia 13.09.2013r. do dnia uprawomocnienia się wyroku.

W oparciu o art. 49 § 2 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, który stanowić będzie kolejny, istotny środek o charakterze wychowawczym.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. orzekł o obciążeniu oskarżonej J. K. kosztami postępowania a w tym zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie, które zostaną ustalone odrębnym postanowieniem i wymierzył jej opłatę zgodną z art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

SSR Radosław Gluza